ם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם

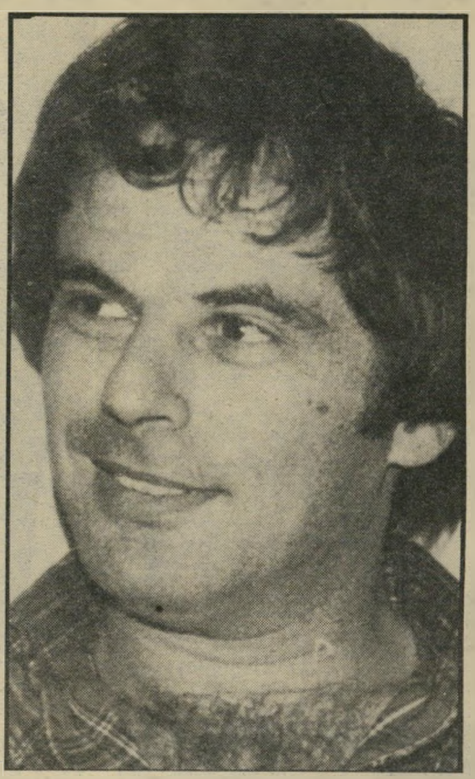

מאיר פלבסקי:

„המיפלגה עם שימעון לא תגיע לשום מקום!"

כמו שהבורסה עולה ויורדת, כמו שהחורף בא אחרי הסתיו, ככה, מדי תקופה, פורץ הסיכסוך בין פרס ורבין – ולהיפך. שמעתי כבר גם מתוכמי רבין וגם מתומכי פרס, בשיחות פרטיות ולא לציטוט, שהמצב הוא בלתי־נסבל, והם גורמים נזק למיפלגת העבודה. אף אחד מהדוברים לא היה מוכן להזדהות בשמו.

פניתי לבלש מאיר פלבסקי, שהיה ממקימי חוג „אורים" – חוג שהוקם לפני הבחירות האחרונות, במטרה להביא כוחות חדשים למיפלגת העבודה, בראשותו של יצחק רבין. שאלתי אותו אם גם לפי דעתו המריבות הורסות את המיפלגה.

לפי דעתי, המיפלגה עם שימעון פרס לא תגיע לשום מקום. הדבר נברק פעמים והוכח פעמיים, ואני בטוח שכך יהיה גם בפעם השלישית.

● ועם רבין?

עם רבין יש הרבה יותר סיכויים לנצח בבחירות, זה כבר מבלי להזכיר שלפי דעתי, רבין יהיה ראש־ממשלה יותר טוב.

● והמריבות עצמן — הן לא גורמות נזק?

יש במיפלגת העבודה אנשים עם דעות שונות ומשונות — זה גורם נזק? צריך שיהיו מריבות, זה יותר טוב מאשר לטאטא את הרברים מתחת לשטיח.

● אומרים שהסיכוי היחידי למערך לנצח בבחירות הוא אם נבון יעמוד בראשו.

נבון הוא יותר טוב מפרס.

נירה רבינוביץ:

„פתאום כולם עפים באוויר בסלטות אדירות!"

הדבר הכי־מצחיק ששמעתי השבוע הוא שהשחקנית הבלונדית ועדינת המראה נירה רבינוביץ עוברת קורס היאבקות. שאלתי את נירה, אם זה נגד מישהו מסויים.

זה לא נגד, זה בער. בתיאטרון בית לסין עומדים להציג את טנזי, הצגה שכבר מציגה הרבה זמן בניו־יורק ובלונדון, וכולה בנויה על היאבקות.

● מחזה של גברים ועל גברים?

ההיפך. מחזה קצת פמיניסטי, אפילו. כולם מתאבקים עם כולם, וכמובן — בסוף הבחורה מנצחת.

אגב, המתרגם, המעבד וביימאי ההצגה הוא דוני ענבר.

● ובשביל ההצגה אתם צריכים לעבור קורס היאבקות קצר?

למה קצר? כבר כמה חודשים שאנחנו — רליק וולניק, יעל שטרן, ענת טופול, ערי וייס, רוברט הניג, אריה מוסקונה ואני — נמצאים במישטר אימונים שלוש פעמים בשבוע, באולם הפועל לאטלטיקה כבדה, ביפו.

● נו, וזה קשה?

בהתחלה זה היה קשה מאוד. אבל פיתאום את מגלה שאפשר לעשות בגוף רברים שלפני חודש לא חלמנו עליהם. פיתאום כולם עפים באוויר בסלטות אדירות, משתחררים מאויקים על הידיים והרגליים. היום אנו חזקה ויודעת המון תכסיסים.

● במצבכם הנוכחי אף מבקר לא יעז לקטול את ההצגה.

וכך אני מקווה.

חיים מרקוביץ:

„כדורסל מעולם אחר — אבל לא ישראלי!"

יותר מ־15 שחקני־כדורסל תוצרת־חוץ באים ארצה בתקופה זו, והם מצטרפים לקבוצות המקומיות. לפני שנה וחצי הכרתי שחקן־כדורסל ישראל צעיר, חיים מרקוביץ, שעמד ממש על סף הצלחה אדירה. הוא צורף למכבי תל־אביב, נסע איתם לכל תחרויות גביע־אירופה וזכה בשבחים אדירים מצד מאמנו, ראלף קליין, ומצד אנשים שראו אותו משחק. ואז בא ארצה השחקן האמריקאי ג'ק צימרמן וקטע את הקריירה של מרקוביץ, או לפחות דחה אותה בכמה שנים.

שאלתי את חיים מרקוביץ, אם לדעתו אנחנו צריכים כל־כך הרבה שחקנים זרים.

כל קבוצה רוצה לחזק את עצמה, והבאת שחקנים זרים — אם הם טובים, כמובן — מחזקת את הקבוצות ועוזרת להם במירוץ אחרי כתר האליפות. זה מבלי להזכיר את ההתעניינות העצומה של הקהל בשחקנים הזרים. וככל שקהל רב יותר מגיע למגרשים, כסף רב יותר נכנס לקופות של הקבוצות.

יחד עם זאת, אין שום ספק שהיבוא הגדול כל־כך של הזרים רוחק את רגליהם של שחקנים צעירים ומוכשרים תוצרת־בית.

● אז אתה בעד או נגד?

אני בער, אבל בהגבלה, בתבונה ובהבנה יותר עמוקה לבעיית השחקנים הישראליים. אם המצב יימשך כמו שהוא היום, כלומר עם כל־כך הרבה זרים, אולי זה יהיה כדורסל מעולם אחר — אבל זה לא יהיה כדורסל ישראלי.